

ING. TIM BUYLE
IWE, zaakvoerder Weldone

WERELD KAN NIET ZONDER LASSERS

Ik trap een open deur in als ik zeg dat de industrie om lassers smeekt. Elke steen onder de Vlaamse kerktoeren wordt omgedraaid, maar zonder succes. Vandaar de instroom van buitenlandse lassers in onze bedrijven. Het heeft niet eens met hun kostprijs te zien. Maar kunnen we dan dezelfde kwaliteit blijven garanderen en als Vlaanderen blijvend die voortrektersrol in lassen opnemen? Het wordt hoog tijd dat er weer lastalent van eigen bodem bij komt om de groei van onze bedrijven te ondersteunen. En daar zullen we alleen maar in slagen als we jongeren kunnen verwonderen over hoe prachtig lastechniek wel niet kan zijn.

We zitten met zijn allen te midden een paradox. De industrie schreeuwt enerzijds om lassers, maar de VDAB vermeldt alleen nog maar de TIG-lasser op de lijst van knelpuntenberoepen anno 2018. Scholen sluiten hun lasafdelingen wegens een gebrek aan leerlingen die kiezen voor deze richting en kunnen amper investeren in middelen, wat leidt tot zelf-destructie van de lasopleidingen. Lasleraren zijn overigens amper nog te vinden. Die kunnen in de industrie beter hun brood verdienen. Maar hoe kunnen we de interesse in dit mooie beroep weer aanwakkeren, als we nergens nog in contact komen met lassen? Dat is het dilemma waar onze industrie voor staat en waar we dringend antwoorden op moeten vinden. Want hoe je het ook draait of keert, we zullen in de 21e eeuw lassers voor verschillende processen blijven nodig hebben.

Lassen maakt, zonder dat we er met zijn allen bijilstaan, inherent deel uit van ons dagelijks leven. Geen tafel of stoel zonder lassers. Geen ramen om door te kijken. Geen auto's, treinen, bruggen, gebouwen ... Ja zelfs geen kookpotten. We beseffen niet meer voldoende hoe dingen precies tot stand komen. Laten we daarom naar leerlingen van het vijfde en zesde leerjaar toestappen en hen tonen hoe dat gebeurt. Er bestaat reeds een initiatief van jeugdvereniging Natuur en Wetenschap. Met workshops in de klas proberen ze een gevoel van verwondering te creëren. Dat moeten we als industrie ook doen. Kinderen in verwondering brengen over de schoonheid

van het lassen. Over hoe we een elektrische vlam zodanig kunnen leren beheersen dat we er de gekste dingen mee kunnen verbinden.

Van zodra die vonk overslaat, zullen er nieuwe lassers ontstaan. Eigenlijk kan iedereen het worden. Lassen is bovenal een handvaardigheid die je met oefenen onder de hand krijgt. De een zal er minder uren voor nodig hebben dan de ander. En om ze een gedegen opleiding te geven, moeten we meer een beroep doen op de lassers die het vak al verlaten hebben of binnenkort op pensioen vertrekken. Wie beter om de praktische kennis die dit ambacht vereist door te geven aan nieuwe generaties? Hoezeer lasfabrikanten ook hun best doen om het lasproces zoveel mogelijk te automatiseren en het instellen van lasparameters tot kinderspel te maken, lassen zal altijd een handvaardigheid blijven. Laat dus die ervaring niet verloren gaan.

Daarbij wil ik ten slotte ook nog een pleidooi houden voor meer vrouwen in het vak. De kunst van het manipuleren van de lastoorts vraagt in de eerste plaats om een goede hand-oogcoördinatie. Laat dit nu net iets zijn waar vrouwen van nature meer in uitblinken dan mannen. Maar laten we beginnen met de passie voor lassen aan te wakkeren bij zij die op het punt staan tot de lassersgilde toe te treden. Om hen aan te moedigen om een beroepsfierheid na te jagen die telkens weer de grenzen verlegt naar nog netter, nog beter, nog complexer. Geen beter gevoel dan 's avonds over een brug te rijden en weten dat het enkel mogelijk is door het laswerk dat jij eraan verricht hebt. ■